

РЕШЕНИЕ

№ 378

гр. Бургас, 23.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Пламена К. Г. Върбанова
Тихомир Р. Рачев

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Пламена К. Г. Върбанова Въззивно
гражданско дело № 20242100500131 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.258 ГПК и следващите и е образувано по въззивна жалба с вх.№ 11744/14.12.2023г. на БРС, предявена от Топлофикация София” ЕАД, ЕИК 831609046, представлявано от Александър Александров - Изпълнителен директор и Ивайло Ивов Епитропов - Председател на Управителен съвет, чрез процесуален представител - старши юрисконсулт Сезгин Рамадан, адрес: гр. София, ул. „Ястребец” № 23 Б, против Решение № 466/14.11.2023г. ,постановено по гр, д. № 606/2023г. на РС Несебър, 6 с-в, с което е прието за установено, че Н. М. М. не дължи на „Топлофикация София“ ЕАД паричните суми, посочени в същото решение,за събирането на които е било образувано изпълнително дело № 20177860401783 по описа на ЧСИ М. М., рег. № 786 в КЧСИ и с район на действие СГС.

Във въззивната жалба се твърди, че така постановеното решение е неправилно, незаконосъобразно и необосновано, постановено в противоречие на материалния и на процесуалния закон, поради което се моли отмяната му и постановяване на решение, с което въззивната жалба се уважи. На първо място се изтъкват съображения за допуснати процесуални нарушения от районния съд в доклада му ,тъй като не е посочил за кои от твърдяните факти не се сочат доказателства, в каквата насока се цитира съдебна практика. На второ място се изтъква, че в проекто-доклада районния съд не се произнесъл по направено в писмения отговор на ответника доказателствено искане,поради което не е установил действителното фактическо положение по предприемане на изпълнителни действия /кога и какви такива са били извършвани/.Поради допуснатите процесуални нарушения се стигнало до неправилни изводи относно погасителната давност за паричното вземане В тази насока се цитира съдебна практика и се развиват правни съображения по приложение нормата на чл.117,ал.2 ЗЗД и чл. 116,б.“а“ ЗЗД.Твърди се, че по изпълнителното дело били извършвани множество изпълнителни действия; с цел защита интересите на дружеството изпълнителното дело било преобразувано на 23.11.2023г. при ЧСИ Миолета Матова рег.№ 860 КЧСИ, като по този начин давността била прекъсната на 22.08.2017г.,

22.07.2019г. , 22.08.2023г.; 23.11.2023г. Моли се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго такова, с което отрицателната установителна претенция на ищцата-въззиваема бъде отхвърлена. Заявени са доказателствени искания на основание чл.266,ал.3 ГПК, а именно: изискване на изпълнително дело № 20177860401783 по описа на ЧСИ М. М., рег. № 786 в КЧСИ, от което да е видно кога и какви действия са извършвани, както и депозираните от страна на „Топлофикация София“ ЕАД молби за предприемане на изпълнителни действия ; изискване на изпълнително дело № 2028/2023г. по описа на ЧСИ Виолета Матова, рег. № 860 в КЧСИ, от което да е видно кога и какви действия са извършвани, както и депозираните от страна на „Топлофикация София“ ЕАД молби за предприемане на изпълнителни действия; моли приемане на молби за предприемане на изпълнителни действия, подавани от възискателя, вх. № 8152/22.07.2019г. и вх. № 5820/22.08.2023г.

На основание чл.263,ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от Н. М. М., с ЕГН: *****, с адрес: гр.***, ж.к. *** бл.** вх.* ап.* чрез адв. Ирена Георгиева Джанджарова САК,с адрес за съобщения: град София, ул. „Петър Парчевич” № 14, партер, в който се заявява становище за неоснователност на въззивната жалба. На първо място се сочи, че отказът на първоинстанционния съд да изиска заверен препис от изпълнителното дело на ЧСИ М. М. под № 20177860401783, не съставлявало съществено процесуално нарушение, тъй като ответното дружество като страна по изпълнителното дело на ЧСИ М. М. имал възможност да се снабдява с преписи от документи и би могло да представи същите, в случай че счита че те са относими към предмета на исковото производство. Твърди се, че районният съд правилно разпределил доказателствената тежест по делото, но ответното дружество не ангажирало доказателства за установяване предприети действия за принудително изпълнение, годни да прекъснат и прекъснали давността. Заявяват се правни съображения и анализ кои изпълнителни действия прекъсват давността, от кой момент започва да тече нов давностен срок ,анализират се постановките,възприети в мотивите на Решение № 37/24.02.2021г., постановено по дело 1747/2020г. на ВКС, IV Г.О. ; както и ТР № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС.Моли се потвърждаване на обжалваното решение и присъждане на разноските по делото.

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК от легитимирана страна в процеса срещу първоинстанционното съдебно решение, което подлежи на въззивно обжалване, поради което следва да се разгледа по същество.

Разгледана по същество въззивната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Бургаският Окръжен съд, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Пред НРС с подадената искова молба ищцата – въззиваема в настоящото производство, оспорва дължимостта на суми, предмет на изпълнително дело № 20177860401783 по описа на ЧСИ М. М.,образувано от „Топлофикация“ ЕАД по молба от 22.08.2017г. Сочи, че на 02.09.2017г. е наложен запор върху трудовото ѝ възнаграждение, без да са правени удържки от същото. Намира, че това представлява последното изпълнително действие. Развива подробни съображения в тази насока. Счита, че подадена от ответника молба от 2019г. по изпълнителното дело е бланкетна и не е прекъснала давността. С тези доводи моли предявеният иск да бъде уважен.

В срока по чл. 131 ГПК процесуалния представител на ответника „Топлофикация София” ЕАД с писмения отговор оспорва предявеният иск.Счита, че с неподаване на възражение по заповедното производство от страна на ищцата вземането е признато по смисъла на чл. 116, б. „а“ от ЗЗД.,поради което давността в такъв случай е 5-годишна и е

прекъсната още на 22.08.2017г., в каквато насока развива доводи и цитира съдебна практика.Твърди, че е подавал молби за изпълнителни действия през 2017г., 2019г., 2021г. и 2023г., с които е прекъсвал давността,като обръща внимание, че в периода 13.03.2020г. - 20.05.2020г. е било спряно течението на давностните срокове.Поискал е своевременно прилагане на изпълнително дело № 20177860401783 по описа на ЧСИ М. М., рег. № 786 в КЧСИ, от което да е видно кога и какви действия са извършвани,което искане не е отразено от районния съд в проекта-доклада по делото, както и при обявяване на същия доклад за окончателен.

Районен съд-Несебър с обжалваното решение е намерил за основателен иска по чл.439 ГПК за недължимост на сумите по изпълнителния лист, като е изложил мотиви за погасяване на вземането по давност поради изтичане на 5-годишния давностен срок на 02.11.2022г.

От въззивният съд е уважено искането на въззивника по чл.266,ал.3 ГПК и е изискано от ЧСИ М. М. негово изпълнително дело № 20177860401783,от което се установява, че процесното изпълнително дело е образувано на 22.08.2017г. по молба на „Топлофикация“ ЕАД срещу Н. М. М. и приложен изпълнителен лист от 14.07.2017г.,издаден по ч.гр.д. № 46219/2016г. по описа на Софийски районен съд,78-ви съдебен състав, за парично вземане от 2080,36 лв.,представляваща главница за доставена топлинна енергия, сумата от 397,32 лв. - лихва за периода 31.08.2013г. - 26.07.2016г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 17.08.2016г., до окончателното плащане на вземането, както и сумата от 366,26 лева разноски.

В молбата за образуване на изпълнителното дело е направено възлагане в съответствие с разпоредбата на чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ и по него са извършени следните изпълнителни действия:След изпращане на покана за доброволно изпълнение до длъжника и извършване на справка в НАП от ЧСИ относно местоработата на длъжника М.,ЧСИ с Постановление на основание чл. 507,ал.2 и 3 от ГПК от 02.09.2017г., обективизирано в запорно съобщение № 17498 /02.09.2017г. до Административен съд- София град,получено от АССГ на 19.09.2017г., е наложил запор на трудовото ѝ възнаграждение.С писмо от 20.09.2017г.,постъпило в канцеларията на ЧСИ на 25.09.2017г., адм.ръководител на АССГ е уведомил съдебния изпълнител, че върху трудовото възнаграждение на М. е наложен запор възоснова на изпълнителен лист от 09.06.2011г. по ч.гр.д.№ 4571/2011г. на СРС, с която сума се е достигнало до несеквестрируемия доход по чл.446,ал.1,т.3 ГПК .След погасяване на първото по ред задължение и възоснова на наложения запор/втори по ред/ АССГ уведомява ЧСИ, че ще продължи да заплаща съответната част от задължението по посочената сметка в запорното съобщение.

На 22.07.2019г. по изпълнителното дело е постъпила молба от „Топлофикация София“ ЕАД с искане за налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника , за което да се извърши справка в НАП,както и да се насрочи опис на движими вещи, собственост на длъжника.Със справка от 04.10.2019г. ЧСИ е установил, че длъжникът М. е служител в АССГ, както и от електронна справка в Регистър на банковите сметки и сейфове е установил, че банковите сметки на длъжника в ОББ;Сибанк ЕАД и Юробанк България АД са закрити;заявените от вискателя изпълнителни действия не са предприети от ЧСИ.

На 22.08.2023г. в канцеларията на ЧСИ М. е постъпило искане от „Топлофикация София“ ЕАД за запор върху новооткрити банкови сметки на длъжника, за което се извърши и справка от ЧСИ; при липса на такива новооткрити банкови сметки е поискал да бъде насрочен опис на движими вещи на длъжника , както и да се наложи възбрана върху недвижими имоти на длъжника,за което ЧСИ извърши справка за наличие на такива.ЧСИ не е предприел исканите от вискателя изпълнителни действия, като с Постановление от 22.08.2023г. ЧСИ на основание чл. 433,ал.1,т.8 ГПК / поради настъпила перемпция/ е прекратил производството по изп.дело.

При установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Настоящият състав намира, че в случая относно вземанията, предмет на изпълнителен лист, издаден на 14.07.2017 г. на основание влязла в сила и подлежаща на изпълнение заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, е приложима нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД и давностният срок е 5 години. До този извод съдът достига, тъй като заповедта за изпълнение по чл.410 ГПК се ползват със стабилитет, защото след влизането им в сила имат същият краен ефект на окончателно разрешен правен спор, както силата на присъдено нещо по влязло в сила съдебно решение. В този смисъл е трайно установената съдебна практика - постановено по реда на чл. 290 ГПК решение № 37/24.02.2021 г. по гр. дело № 1747/2020 г. на ВКС, Г. К., IV Г. О., съгласно което: "По делото не е отчетено също, кога е влязла в сила заповедта за изпълнение, тъй като от изтичането на срока за възражение, когато влиза в сила на заповедта за изпълнение, започва да тече 5 годишната давност за вземанията, установени със сила на присъдено нещо", както и определение № 214 от 15.05.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1528/2018 г. на ВКС, Г. К., IV Г. О., съгласно което "Влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на присъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение. ". В същия смисъл са и определение № 480 от 27.07.2010 г. на ВКС по ч. гр. д. № 221/2010 г., IV Г. О., Г. К., определение № 443 от 30.07.2015 г. на ВКС по ч. т. д. № 1366/2015 г., II Т. О., Т. К.; определение № 576 от 16.09.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4647/2015 г., IV Г. О., Г. К.; определение № 480 от 19.07.2013 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2566/2013 г., IV Г. О., Г. К..

По горните аргументи, възприети и от районния съд и изложени от самия въззивник в жалбата му, се налага извода, че по отношение на процесните вземания, предмет на изпълнително дело № 20177860401783 по описа на ЧСИ М. М. с рег. № 786 с район на действие- района на Софийски градски съд , се прилагат правилата на общата петгодишна давност по чл. 110 от ЗЗД, както и са приложими основанията за прекъсване и спиране на давността, уредени в чл. 115 и чл. 116 от ЗЗД.

В конкретната хипотеза е спорен въпроса: дали след като е било образувано изп. дело № 20177860401783 по описа на ЧСИ М. с рег. № 786 с район на действие СГС, са настъпили обстоятелства по смисъла на чл. 116, б. "в" от ЗЗД за прекъсване на давностния срок относно валидно възникналите вземания, предмет на изп. лист, издаден на 14.07.2017 г. на основание влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 46219/2016 г. по описа на СРС, Г. О., 78-ми състав.

По отношение прекъсването на срока на течение на давността по време на изпълнителното производство, въззивният състав приема следното:

Съгласно задължителните разяснения в т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013г. от 25.06.2015 г. по т. д. № 2 по описа за 2013 г. на ВКС, ОСГТК, по смисъла на чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ – независимо от това дали прилагането му е било поискано от вискателя и/или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ, като такива действия са насочване на изпълнението чрез налагане на заповед или възбрана, присъединяване на кредитора, възлагане на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис на оценка на вещ, назначаване на пазач, насрочване и извършване на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащане от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. В т. 10. от тълкувателното решение е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. "д" ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие.

В аспекта на изложеното, прекъсването на давността настъпва от датата на поискване или предприемане на което и да е изпълнително действие, посочено в т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. от 25.06.2015 г. по т. д. № 2 по описа за 2013 г. на ВКС, ОСГТК. За нуждите на преценката дали изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК и дали вземането на кредитора е погасено по давност е без значение дали определеният начин на изпълнение, в случая от съдебния изпълнител по възлагане на вискателя, е последвано от извършването на валидни изпълнителни действия, както и дали те са били успешни. Това следва и от самата разпоредба на чл. 116 б "в" от ЗЗД, в която законодателят използва думата „предприемане на изпълнителните действия“, а не извършване.

Следователно, законодателят не е поставил като условие постигането на резултат от предприетото изпълнително действие. Не е постановил като условие и заплащането на авансовите такси на съдебния изпълнител, в каквато насока са възраженията на въззиваемата. Според разпоредбата на чл. 79, ал. 2 от ГПК, когато таксите по изпълнението не са внесени от вискателя, същите се събират от длъжника. Според задължителните разяснения в т. 11 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. от 25.06.2015г. по т. д. № 2 по описа за 2013 г. на ВКС, ОСГТК, ако вискателят не е внесъл авансово дължима такса, частният съдебен изпълнител я събира от длъжника съгласно чл. 79, ал. 2 ГПК, когато длъжникът отговаря за тази такса. Когато длъжникът не отговаря за тази такса, частният съдебен изпълнител може да претендира плащането ѝ от вискателя по реда на чл. 410, ал. 1 ГПК, независимо от размера на таксата. Изпълнителното действие не е опорочено поради невнасянето от вискателя на авансово дължимата такса за него.

Следователно, дори и да не са били внесени авансовите такси на съдебния изпълнител за извършените от него изпълнителни действия, това не опорочава редовността на същите, нито има отношение към изтичането на давностния срок за вземането. Давността представлява санкция за бездействие на кредитора, който се е дезинтересирал от субективното си право и не предприема никакви действия за упражняването му. Когато кредиторът проявява активност, като по законоустановения ред търси изпълнение на задължението, кореспондиращо на неговото право, той не бездейства и не следва да бъде санкциониран дори и да липсва резултат от изпълнителното действие.

В настоящия случай прекъсването на давността е настъпило с всяко предприето от съдебния изпълнител действие, прекъсващо давностния срок по смисъла на т. 10 от ТР № 2/2013 г. от 25.06.2015 г. по т. д. № 2 по описа за 2013 г. на ВКС, ОСГТК, доколкото същото е било извършено по възлагане от вискателя. По делото се установява, че вискателят надлежно е сезирал съдебния изпълнител за образуването на изпълнителното производство с прилагането на изпълнителния титул. Действително, че в молбата за образуване на изпълнително дело вискателят не е посочил способ на изпълнение, но следва да се зачете, че е извършил възлагане на съдебния изпълнител по чл. 18 от ЗЧСИ, включващо и определянето на начина на изпълнението. С овластяването на съдебния изпълнител, вискателят практически му е възложил служебно да поддържа висящността на изпълнителното производство. По силата на извършеното възлагане съдебният изпълнител е наложил запор върху трудовото възнаграждение на длъжницата М. със запорно съобщение до работодателя ѝ Административен съд-София град, получено от същия на 19.09.2017г., от който момент запорът е бил наложен. Последващото прекъсване на давността е настъпило с молбата на вискателя от 22.07.2019г., с която е поискано насрочване опис на движими вещи на длъжника и налагане на запор върху трудовото ѝ възнаграждение, за което е поискано да се направи справка от НАП за местоработата ѝ.

В последствие давността е била прекъсната и с молбата на вискателя от 22.08.2023г. за налагане на запор върху новооткрити банкови сметки, за което иска ЧСИ да извърши справка, както и да се наложи възбрана върху притежавани от длъжника недвижими имоти, за което се извърши справка от ЧСИ. В случая ЧСИ не е извършил никое от така исканите действия с молбата от 21.08.2023г., а е прекратил с Постановление от 22.08.2023г. производството по изп.дело поради настъпила перемпция.

По въпроса погасителната давност прекъсва ли се от изпълнително действие, извършено по изпълнително дело, по което е настъпила перемпция, е налице противоречива практика, поради което е образувано Тълкувателно дело № 2/2023 г. на ОСГТК на ВКС, по което към настоящия момент не е постановено тълкувателно решение. Настоящият съдебен състав споделя разрешението на тези въпроси, дадени в решение № 10/16.02.2016 г. по гр. д. № 3231/2014 г. на ВКС, III ГО; решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV ГО; решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на ВКС, IV ГО и в решение № 127/12.07.2022 г. по гр. д. № 2884/2021 г. на ВКС, III ГО, в които е прието, че настъпилата перемпция на изпълнителното дело е без правно значение за давността, а обезсилването по право на изпълнителните действия по перемираното дело като законни последици на перемпцията не се отразява на настъпилото по същото прекъсване на погасителната давност съгласно чл. 116, б. "в" от ЗЗД.

Погасителната давност е прекъсната и не зависи от по-късно настъпилата перемпция /в този смисъл е решение № 3 от 04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на ВКС, Четвърто ГО и решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, Четвърто ГО /. В цитираните съдебни решения на ВКС е прието, че перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи юридически факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици. Изтеклата погасителна давност изключва правото на принудително изпълнение, въпреки че кредиторът се е снабдил с изпълнително основание /пред съдебния изпълнител обаче длъжникът не може да се позове на нея и съдебния изпълнител не може да я зачете, освен при влязло в сила решение за уважаването на иска по чл. 439 ГПК/. Перемпцията не изключва правото на принудително изпълнение. Обратно, и след настъпването й правото на принудително изпълнение може да съществува, но въпреки това чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК задължава съдебният изпълнител да я зачете.

В конкретния случай с налагането на заповед върху трудовото възнаграждение на М. на 19.09.2017г. давността е прекъсната на основание чл. 116 б. "а" ЗЗД и от тази дата е започнала да тече новата 5-год. погасителна давност.

С молбата от 22.07.2019г. , с която вискателят е поискал от ЧСИ да извърши изпълнителни действия, е прекъсната давността, тъй като кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но те не са предприети поради бездействие на ЧСИ.

Действително след молбата от 22.07.2019г. до следващата молба от 21.08.2023г. на вискателя за извършване на изпълнителни действия е изминал период от две години, в който вискателят не е искал извършването на изпълнителни действия, поради което и следва да се приеме, че изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, но перемпцията, както вече бе посочено по-горе, е без значение за давността. С постъпването на молбата от 21.08.2023г. за извършване на изпълнителни действия давностният срок е прекъснат, след което всеки път е започнал да тече нов петгодишен давностен срок.

Към датата на депозиране на исковата молба /15.03.2023г. / 5-год. погасителна давност за процесните вземания не е изтекла, тъй като погасителна давност не е текла след депозиране на исковата молба, въз основа на която е образувано първоинстанционното производство. Съгласно актуалната практика на ВКС – решение № 50017/27.03.2023 г., постановено по гр. д. № 720/2022 г., I V ГО, решение № 50105/15.06.2023 г. по гр. д. № 1589/2021 г., IV ГО, погасителната давност не тече, докато трае процесът по иска за оспорване на вземането от длъжника. Основанието за спиране по чл. 115, ал. 1 б. "ж" ЗЗД не изисква други условия. Длъжникът може да се позове на давност, изтекла в хода на делото, но такъв довод е винаги неоснователен, като предявеният отрицателен установителен иск за вземането прекъсва погасителната давност, ако искът бъде отхвърлен. Прието е и още, че за спирането на давността по чл. 115, ал. 1 б. "ж" ЗЗД е без значение дали висиящият процес е иницииран от длъжника, като за спирането на давността по чл. 115, ал. 1, б. "ж" ЗЗД е без значение и това, дали по предявения отрицателен установителен иск кредиторът ще предяви насрещен осъдителен иск.

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че по отношение на процесните вземания не е изтекла петгодишната погасителна давност, поради което и предявеният отрицателен установителен иск за недължимостта им се явява неоснователен.

Предвид изложеното иска за недължимост на процесните вземания поради погасяването им по давност е неоснователен и следва да се отхвърли след отмяна на обжалваното първоинстанционно решение за уважаването му.

С оглед този инстанционен резултат, на основание чл.81 ГПК и чл. 78,ал.3 и ал.8 ГПК ищецът-въззиваема следва да заплати на ответника-въззивник направените от него деловодни разноски за въззивното производство в размер на заплатена държавна такса по сметка на БОС от 91,61 лева и юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева,определено на основание чл. 25,ал.1 и 2 от Наредба за заплащането на правната помощ, както и юристконсултско възнаграждение от 150 лева за първоинстанционното производство.

Мотивиран от изложеното Бургаският Окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 466/14.11.2023г.,постановено по гр. д. № 606/2023г. на РС Несебър, 6 с-в,вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от Н. М. М. с ЕГН ***** с адрес: гр.*** ж.к. *** бл.** ет.* ап.*, иск за приемане за установено на основание чл. 439,ал.1 ГПК вр.чл.124,ал.1 ГПК,че не дължи на „Топлофикация София“ ЕАД с ЕИК: 831609046 със седалище и адрес на управление: гр.София,район Красно село,ул.“Ястребец“, № 23 Б,сумата от 2080,36 лв.,представляваща главница за доставена топлинна енергия, сумата от 397,32 лв. - лихва за периода 31.08.2013г. - 26.07.2016г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 17.08.2016г., до окончателното плащане на вземането, както и сумата от 366,26 лева разноски,за които е издаден изпълнителен лист от 14.07.2017г. по ч.гр.д.№ 46219/2016г. по описа на Софийски Районен съд и е образувано изпълнително дело № 20177860401783 по описа на ЧСИ М. М. с рег.№ 786 и район на действие СГС.

ОСЪЖДА Н. М. М. с ЕГН ***** с адрес: гр.*** ж.к. *** бл.** ет.* ап.*, да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД с ЕИК: 831609046 със седалище и адрес на управление: гр.София,район Красно село,ул.“Ястребец“, № 23 Б,съдебно деловодни разноски в общ размер от 391,61 лева за първоинстанционното и въззивно производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____